

САХРАНА

На Чубури је обичај да стопа смртности прати стопу алкохолизма. Тако су мој ћале и његова екипа фино срачунали литре вињака и године живота. Деси се да понеки лик претекне, као што је земаљски ред. Понеко се скроз избеобрази, није му доста што читав живот туче жену и децу, бивша му се супруга обеси усред куће на углу Пролетерских бригада и Баба Вишњине, а да он то ни сам не зна, бившу децу ували по домовима, и све то заувек тури у заборав...

Као љубитељ добре капљице, добио је у оно њихово-ваше „Тилетово време“, које би геријатрија најрадије да нам врати, статус возача ГСП-а, и то не на било којој линији, већ на релацији Дорћол–Јерковић број 26. И на све то ко дингоспо дочека пензију и сат.

То вам дође, кад вам Кили каже, као бонови за течни оброк.

Бајдвеј, што би ова актуелна стока рекла, Тањин ћале Буца могао је да зајебе статистику, али не и смрт.

И смрти је дојадило да му изиграва слушкињу и госпођу, а можда је била сувише запослена грешницима, болеснима, миром у свету, ослобађањем планете од шкарта и вишка сиротиње, а понајвише „милостима“.

Кад се смрт изнервира и пресече, тада ни кум Врачара, стари усамљени маг из сламене колибе, не може да предвиди шта носи зора, а шта јутро.

Свануо је и тај весео дан за мама Каћу, када се тата Буци смркло. Мало му се замаглило од хроничног мамурлука, а онда је пао мрак и прогутао га као ексирану лозу. То вам је оно, кад ја угасим телевизор на блејачини од журке, да би се примитивци распоредили по собама за оргије, ко пуштени са ланца, довучени са конца и конопца, као да откривају Америку. Шта ћете, некима пада мрак на очи, неки скидају мрак очима...

Са Тањом дуго не говорим. У ствари, ја ни са ким не говорим. Можда никада нисам ни говорила, па су ме зато локални кримоси својатали, а сада спуштају главе кад ме сретну, знајући да чувам све њихове тајне, које су они, да би сачували главе, морали да друкају мурији и потказују једни друге, а и даље се сложено до зоре ране „братиме“ у „Цветићу“, локалноме кафићу, који је поодавно демодје, али мученике још нико о томе није обавестио.

Не промакне им, наравно, да ме шацну у пролазу, са циберским резонаном „ко ли ОВО одржава, кад не стари?“ Не знајући да сам престала да старим бурних деведесетих, када сам се заледила у „Ступици“ од њихових јебених препуцавања утокама преко астала. Е, жива се жена на све навикне.

Мене уличарски и манекенски дух Врачара никада нису дирали, светачки су ме чували, као да су знали да ћу и о њима једног дана записати пригодну скицу у мом непоткупљивом дневнику. А свако би данас волео да уђе у Килицину причу. Ц! Ц! Ц! Какав обрт, из двојке у кеца, преко иксева и иксева.

Ново гробље. Скривено место наших предака, ту у Рузвелтовој, преко пута Хаџипоповца од кога су и Ћаво и градоначелникови комуналци дигли руке.

Било како било, пријатељства из доба колевке се не бацају, ма колико да заћуте. У част алкохоличарских очева, испоштујемо последњи поздрав без суза. И чини нам се да нам се душе коначно смирују, несвесне да смо родиле свака по још једну кодирану чубурску девојчицу. Има ту неке магије, о којој се не говори.

Колико смо ми деца око Каленића контра и Богу и Ћаволу, толико смо издепилиране као буле, зумете?

Рано сам почела да се верем по крстачама и крила се иза споменика као да ме живи јуре. Једне ноћи сам чак опробала добру јебачину на споменику госпође и господина Вучковић; наравно, срушили смо споменик, а млади продуцент је желео да се ожени мноме. Схватила сам да и мртви и живи воле добар секс и добру забаву, ако умеју да се забаве.

Данима сам седела у Алеји великана и размишљала, зашто су баш овде смештали и укопавали којекакве дркаве писце и уметнике, лекаре и архитекте, политичаре и научнике, који скоро никада нису ходали мојим градом.

Истина је једна, Ново гробље познајем као свој џеп. Толико сам њих испратила уз причу: „Да си ти Кили жива и здрава, али ноћас је погинуо Рого...“, а посмртне говоре сам им сама писала. Да није тужно, било би језиво.

Где сам оно стала?

Пролазим кроз огромну, велелепну капију од кованог гвожђа, а унутар гробља, као да су набацали мртваке збрда-здола, док им од преко пута машу Јевреји, сложени у врсту, са потпуно идентичним лежајевима. Помислих на свог Сингера. Нема већих верника од оних који се, а да их нико не пита, представљају као неверници.

Кренула сам ка првој капели. Једна заиста фина госпођа, обучена додуше као за бал вампира, прилази баш мени. Јеби га, коме ће?

„Извините, девојко, молим вас, да ли идете код Николе Бојовића?“

„Молим?“; рекох збуњена.

Тргла сам се, као из дечјег сна. Враћа ме тамо где сам се заклела да нећу крочити више. У моје рано детињство, пребрзо сазрело и презрело. Тамо сам се давно са Николом јурцала између две ватре; играли смо кликере у малом ограђеном песку, правећи стазице као отворене путелке, не знајући кад ће се који затворити. Увек смо се растајали на углу Кичевске и Коче Капетана, ту је он живео. Али ово је морало значити опроштај.

„Не, кренула сам до тоалета, опростите.“

Погледала сам у небо и видела Бога како ми опет намигује.

„Је ли, Боже, јел ти данас куваш кафу?“

Капела. Шта ту да опишем а да не кажете: Кили има само мужа Писца, лако је њој, везе с мозгом та нема. Ееее, па нећемо тако.

Врућина нека јадна ко у паклу, а у капели језа још нигде неопевана. Видим само да се овде осећам као код својих, а онда их и угледах. Каћа, кева и жена, направила ладну трајну и мало више заплавила ехотонном, заборавила где је пошла. Хаљина цигањска, ко за вечерњи излазак. Слађа, старија ћерка, црвенокоса, висока, средовечна,

озбиљна женска. Без шминке. Морала сам то да приметим, ово је први пут за својих тридесет девет година да јој видим лик. Код ње сам осетила делић неке тихе патње, али код површних жена, све ружно наједном се брише. Тања ко Тања. Права гурбеткиња моја, стоји и нариче без суза. Загрлисмо се све четири, онако како то ради само моја врста. Спајањем глава као на фудбалској утакмици; слике се преплићу, селе се из главе у главу. Тајак.

Није потрајао дуго, јер где сам ја ту је комедија. Једино се у њима мешају добро и лоше, вала, налокала сам се тог шприцера у свом трезвењачком животу. Значи, наједаред напумпана наказа с обријаном главом улази за мнош. Тања и ја се загледасмо, глумећи пристојност, док Буца лелече из сандука дозивајући рубинов вињак. Можда је овај серијски мутант дошао да прими покојникову наруџбину? Авај, залуд сам се понадала.

„Саучешће, брате“, стиснуо ми је руку, као да их обарамо.

„Хвала, брате“, одговарам смерно озбиљна.

Тањин благотелећи поглед ме окрзну, али стара превејана Килица не одговара. Е, када је ћелави пружио њооооој руку, чуо се *ћрасак*. Мешавина смеха и пуцњава. Све је одједном личило на јавно гледање „Слеџ Хамера“, оне ТВ-комедије коју су многи погрешно схватили.

Саша, Тањин муж, шчепао ме је и гурнуо иза врата капеле, одакле се све много боље видело. Да не пукне брука, Тања је остала на милост и немилост набилдованим изразима саучешћима. Спустила је главу, и деловало је као да сузе рони, а ја сам иза врата већ имала своју нову причу.

Свет је наставио да улази, и да се опрашта, а ја нисам могла да не добадим лопту: „Болид омашио.“ Мама Каћа је уцвељено пришла и ћери рекла: „Немој сине, у нас је обичај да ћерке зовемо сине, тата је морао да нас напусти“ – док је газила из све снаге, да „Покојни Тоза“ којим случајем не изађе из гроба.

Чудесан је тај мој живот, кад се смејем и плачем и све ми потаман.

Као да сам знала, понела сам црвене дизел наочаре из деведесетих, које су и сад хит кад их носим. Полако сам изашла из капеле. Нисам се окретала. Заслепљена погледах испред себе.

Опет погледах у небо. „Боже, јел ја халуцинирам?“

Гомила истетовираних полуљуди-полумајмуна, давно мени познатих, и фукоша натакарених на позамашни центиметар штикли, као да је свака давала сигнал, на колики се, онако „с висине“, може да натакне. То су знакови поред пута. Сви јунаци „Мафијашке сахране“ су пристигли. Дошаптавање им је увек било јача страна, а не знају мој изучени занат читања са усана.

Е, сад сам се већ узврпољила. Где сам ја ту је комедија, али и рат. Марс ми транзитира кроз овна.

Пришла сам Бокици, свом гласу разума.

„Селе, јел ја стварно личим на ОВЕ, кад је баш мени пришла госпоџа да пита јел идем преко пута?“

Њен дугогодишњи дечко Сима проговара, брбљиво се снебива. „Нажалост, Кили, колико год се маскирала, трудила и бежала – одговор је ДА. Личиш.“

„Јеботе, ја сам рођена за одстрел, кеве ми.“

„Ма јок, седи ди си, добра си нам.“

Увек сам била махер за ванредна стања.

Поп је кукао за све паре, екипа коју Буца није имао, а горе га је жељно чекала, вероватно се већ сморила, а ми смо чекали.

ОНИ су чекали такође. Побогу, ко може пре Николе да буде сахрањен, а опет им драго, могу сити да се изговарају и ошацују уз тугаљиве досетке: „Оде нам наш Ниџа, шта ли је он Богу згрешио, а и отац је толико хуман човек, цео век је посветио животињама.“

Е, истина има колико ти душа воли, а они имају своју. Мислим на истину, за душу им не могу да гарантујем.

Кад врућина удари у главу, штикле почну да се топе, а наоружана багра да се обада, ту наступам ја. То вам је као са поремећеном децом у развоју.

Приближили су се скоро на корак до мене.

„Еј, ћао, како се увек потрефимо“, каже ми мали Лија.

„Слушај, Лијо, име моје, љуби те Ли. Нисмо се ми потрефили, ово је сахрана, а теби то дође ко дежурство на послу. Да сам могла, дошла бих код ваших. Али, схвати, ипак ми је пријатељици ћале умро.“

„Ај, Кили, жив ми ти, реци попу да скрати причу, да не полудим од ове врућине.“

„Лијо, ја од кад знам за тебе, а дуго се знамо, ти си брате *завеген* ко луд, а поп ради 'поштен' посао, као ви ваш. Према томе, боље да се занати не мешају, а и ред је да се овде сви лепо опростимо, у миру, ето, испало је добро да видим и Николу последњи пут.“

„А јесте Кили“, претворио се у душевног лика. „Био је добар дечко, знаш све и сама, није он имао везе са лошом екипом, јеби га, и баш њега да снађе. Није био ни фуњара ни пробисвет.“ Екипа се лагано окупљала око нас.

„Знам, Лијо, Николу одмалена, али како вам не допире до мозга да није све до нас. Нешто је и до предака, ако се зумемо?“

„Кили, на дупе би, бре, проговорила, цео живот нас само подјебаваш.“ Зацерека се, док се мени окретало пред очима.

Један по један, уз будно око камере, прилазили су и љубили ме по три пута. Као праве Србенде. Још нам је фалила погача и со.

Срђан почиње. „А како Кили торима пре Николе? Мислим, брате, није фер? Ко је Ћале?“

„Срки, срећо, а кад је шта у овом животу било фер? Зар би пола вас овде стајало живо и здраво да постоји фер-плеј? И ове ваше лепојке, које примате као доказ да сте још 'тренди'. Пустите, бре, човека да с миром оде.“

„Мала, мала, увек си ти у праву.“

„Нисам у праву, него ви понекад немате меру. Раније сте овде парцеле закупљивали као њиве, сад оћете и термине, па не иде то тако. Или сам ја Срки, можда, нешто, као, *осумњичена*?“

Е, мислим се у себи док их гледам право у ситне, округле очи, колико сам вас до сад укинула из живота без хладног и врућег оружја. Знају они да сам мали природни убица, не баратам ја тек тако овим својим речима. Само сам бога молила да попина допева, и да ми се скину с курца.

Осећала сам да су сви, и ови Николини и они Буцини, буљили у мене, као да сам на подијуму за прљави плес. Била сам хладна, каква и јесам кад су хладни ратови у игри.

„Е, јеси блеса, била и остала, ко ће теби одолети?“

Чедица приупита: „Ко је матори?“

„Тањин ћале. Што, значи ти нешто, Чедо?“

„Па, јел неки Играч, кад оволико чекамо?“

„Чедо, душо, шта фали, толико се нисмо видели, још од 'Калемегданске терасе'. Дај мало да се исћаскамо, јеботе ви још дркате на 'Добре момке' и 'Скарфејс'. Ћале је био прави играч, пијанац, женскаррош, луњао и мувао са стиллом. Није био ситни ваћарош, већ мој Чубурац.“

Чудо једно, како ови ликови постану озбиљни аматери чим се уозбиље.

Почиње наравно да ме хвата моје лудило. Себе се увек највише плашим. И опет сам главна на тапету за олајавање, и Буциних и Николиних оплакивача. А само ја знам како је слатко бити у свиленој кожи од крокодила.

Вратих се до капеле. Сви су ми послали по смешак. Као да се Буца пробудио. Гледам их издрканим погледом. А препознајем дивљење немоћних анонимуса, који за живота нису успели да досегну ни до титуле набеђених кримоса. И мислим се: зашто ја све видим? Почињу да ме грле.

Ушла сам да попу сигнализирам својим благо сузим очима. Ако настави да лелече сви ћемо да се ухватимо за руке и летимо у небо. Као искусан небески гробар, попина је препознао мој вапај. Морала сам ипак редом да их одмерим од главе до пете и признам, да и поред све своје љубави према свету, имам одређену дозу жаљења, колико су њима, у ствари, животи празни и досадни. Пришла сам сандуку, да кроз свеже сузе кажем Буци: „Ти си бар знао зашто бежиш у вињак, а можда и сва та злодела нису само твоја. Зар нисмо овде ипак да одаберемо страну? Чини ми се да те први пут схватам, а можда сам само постала кењкава.“

СТИГАО ЈЕ И ОНАЈ МАЛИ КАМИОНЧИЋ, ИЗНЕЛИ СУ САНДУК, ПУН БЕСА И ЧУДЕСА, И БУЦА СЕ УКРЦАО НА БРОД...

Морала сам да обиђем и *елиџу*, која ми се тог дана некако више допадала.

Знате кад вас живот напусти, а ви њега не, онда вам преостаје само да га појурите. Тако сам увек радила, зато и јесам свачији ћутач, а ничији играч.

Земаљски ред је да и овим другима изјавим саучешће. Тако одлучно приђох и Николином тати, чинило ми се као да му још нико није пришао. Као да ми се крајичком усне осмехнуо, и да се у њему нешто пробудило, нешто што сваки рањеник носи у себи.

Е па, Кили, кад већ желе, бићеш звезда.

Загрлила сам га онако као род рођени, као мајка, као сестра, ћерка, не би ли му те наше слике детињства некако дочарала, иако сам их давно напустила и отишла својим вијугавим, другима тешко видљивим путем. Певала сам у себи оног Дилана, "Dead is not the end", Писац ми пуштао ту песму све док је нисам открила. Сигурно ме је чуо. Ко?

„Лидија, сине, стигла си, хвала ти.“

Ћутала сам и стиском руке му све рекла. Багра је наставила да гамиже по гробљу, а ја сам пуна неког елана кренула ка Тањи.

Е, Кили, увек си била и остала Прва.

Ходајући до Буциног гроба, сви су имали понешто да ме приупитају. Е, свете, свете, где да те сместим? И зашто стално покушаваш да ми га сместиш?

Ухватила сам Каћу под руку, као део свог табора, надајући се барем поред ње неком спокоју. И да ћу макар ту чути тишину.

Она лепо, господски нашминкана, ко сина да прати у војску, подигнуте главе као у почетној сцени љигавог холивудског филма, главна глумица, достојанствено ускурчена удовица, хода како доликује улози коју никада није научила. Али јој се чело осмехује. Знала сам и зашто! Чубурским удовицама живот почиње у седамдесетој. Остало јој је све што је сањала, ако је икад спавала.

„Лидо, видела сам из капеле како разговараш са оним дивним уваженим људима. Толико сам желела да приђем, да ме упознаш са њима. И са Николиним татом да се испричам. Ти цео живот живиш авантуристички да ти сви завиде. И ја ти се дивим. Што нисам млађа па да све могу поново. И шта кажу, јел брзо умро или се мучио? Трагедија једне младости. Али боље и то него бити анониман као овај мој слепац. Погледај где ми сад идемо до породичне гробнице, скроз до 'Северца'. Ма хајде, бре.“

„Ма јашта, Каћа, боље, боље...“

Да ли је ово опет мој глас који ме зајебава, или је ово мој свет, какав год и где год био?

У том тренутку, пришао ми је „болид који је омашио“.

„Јел умеш да се вратиш, чекамо те. Грех је пропустити ову прилику.“ Само сам ја знала шта значи овај позив, остали су ме задивљено гледали.

Климнула сам главом, знак мангупског поверења.

„Чим овде завеса падне“, нацерила сам се скрушено и продужила утабаном стазом.